

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 19 лютого 2015 року № 8 (587)

«МИ ЛЮБИЛИ ВАС ВСІХ, ТА НАЙДУЖЧЕ ЛЮБИЛИ ВКРАЇНУ»

Під таким заголовком в лютому минулого року в тижневику «Нація і держава» вийшла стаття на першій сторінці, присвячена Небесній Сотні. Вона закінчувалася клятвою полеглим Героям: «Пам'ятаємо. І присягаємо своїм життям на вірність».

Ми сподівалися на мир і відродження країни. Та в повітрі вже бриніло тривогою. І війною. «Кулі примхливі, як дівчата, вибирають найкращих». Мабуть, саме тому, на Майдані впали найкращі, а нових народ ще не встиг вилонити, тож ми втратили Крим. Ну, не знайшлося таких відчайдухів, які, махнувши рукою на перепуджених владожмців, зібрали свої сотні та й махнули в Крим, де обов'язково знайшли б підтримку в офіцерів і матросів, які не здалися ворогу, опинившись один-на-один з ним, завбачливо роззброєні Ільїним та іншими негідниками. Вони, до речі, ще й досі топчуть ряст. А не повинні. За законами честі. Ну, нашим чоловікам, схоже, було не до відплатних акцій…

Війна розпочалася вторгненням російських військ в Україну. І тисячі наших хлопців, єдиною зброєю яких була відвага, стали на прю з жорстоким, одвічним ворогом України. Полеглих героїв ми ховали десятками, сотнями, хто зна – скільки насправді. Дорогою ціною платимо за нашу Свободу і Честь. Ми переможемо – і це аксіома.

Вдивляємося в обличчя Героїв Небесної Сотні. Вони були першими. І наша присяга перед ними – непорушна.

ПОЕТИЧНЕ СЛОВО

Петро ШКРАБ'ЮК

УСЛІД ЗА СОСЮРОЮ

Любіть Україну! – Сосюра писав.
Любіть, як Тарас наш і Леся.
Це море, і гори, і степ…Це краса.
Це спів, що несе в піднебесся.

Любіть Україну, щоб знав супостат:
Це вияв Господнього дару.
Любіть, як несхитні повстанці з Карпат
І хлопці з Холодного Яру.

Любіть Україну, коли на щоці
Сльоза за полеглих дочасу.
Любіть Україну, як люблять бійці,
Що встали на захист Донбасу.

Любіть Україну! Плечем до плеча
Єднаймось у спільній родині.
Любіть Україну, як любить дівча,
Що носить стрічки жовто-сині.

І серце говорить моє самохіть,
Кермуючись вищим наказом:
Любіть Україну. І Бога любіть –
І вічні ми будемо разом.

19 грудня 2014

НОВИНИ. ПОДІЇ. ФАКТИ

ЗБІР МОЛОДИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

У курортному селищі Брюховичі поблизу Львова відбувся 8-й Всеукраїнський Збір Молодіжного Націоналістичного Конгресу. Він проходив у приміщенні Реколекційного Центру УГКЦ посеред мальовничого зимового лісу. За задумом організаторів форум відбувався під гаслом «Вір і дій!». Учасники та гості вшанували пам'ять Івана Гавдиди, Героїв Небесної Сотні та загиблих в АТО.

В історії організації було багато знакових подій. Це акції «Україна без Кучми», «Чиста Україна», «Волинь пам'ятає», «Студентська хвиля». МНК проводив серію заходів «Правда про УПА» на всеукраїнському та регіональному рівнях. У 2007 р. в рамках акції «Прапор українського націоналізму» на найвищих вершинах України було встановлено бандерівські стяги. Згодом активно відзначали 100-ліття Степана Бандери, 70-ліття Прикарпатської України.

У 2010 році МНК стає одним з ініціаторів Антитабачної Кампанії та молодіжного руху «Спротив». До речі, на Львівщині у тісній співпраці провели чимало успішних заходів в рамках Антитабачної кампанії.

Далі Євромайдан змінив і Україну, і усіх нас. 1 грудня 2013 року МНК разом з Пластом формують перші загони народної міліції, а згодом 14-у сотню Самооборони Майдану «Вільні люди», яка перебувала у найзапекліших точках Майдану. На 8-й Збір у Львові зібралося майже сотня делегатів.

Учасників Збору привітали Голова ОУН Стефан Романів, заступник начальника Управління молоді та спорту ЛОДА Андрій Ковальський, один із засновників Сокальського КУНу Ярослав Олійник, якого називають хрещеним батьком МНК Львівщини, ініціатором проведення вишколів молоді «Лицар Честі», голова Секретаріату ЛОО КУН Ігор Данилиха, який висловив побажання спільного пошуку нових форматів співпраці, зокрема, у волонтерській роботі, підтримці фронту. Гості загалом відзначали високий рівень діяльності МНК за звітний період.

Зі звітами виступили голова МНК Сергій Кузан, який за статутом вичерпав свої повноваження, керівник секретаріату Іван Кішка, очільник Ради Честі Дмитро Жмайло. Після цього учасники форуму обирали своє нове керівництво. Головою на наступну каденцію делегати обрали сумчанина Івана Кішку, секретаріат очолила Соломія Фаріон, яка гартувалася у молодіжці ЛОО КУН, Раду Честі довірили Андрієві Беню, лідеру МНК Львівщини.

«Обіцяю виконувати ті задачі ,які ставитиме переді мною Центральний Провід. Окрім цього, вважаю за необхідне розбудовувати організацію в тих регіонах і областях, де ще немає наших МНКівців», – зазначив новобраний голова молодих націоналістів Іван Кішка.

Ігор ДАНИЛИХА,
м. Львів

ВИСТАВКА

НА ВЕРШИНІ СВОБОДИ ДУХУ

***Сьогодні, 19 лютого 2015 року, о 14 годині,* у приміщенні Конгресу Українських Націоналістів (КУН) за адресою: м. Київ, Дніпровський узвіз, 1 відбудеться урочисте відкриття інтерактивної виставки про Майдан і наше воєнне сьогодення «НА ВЕРШИНІ СВОБОДИ ДУХУ» .**

На виставці будуть представлені: роботи відомих фотографів Сергія Мельникоффа, Андрія Гузенка, Олександра Клименка, фото з архіву КУН, розгорнуто виставку плакатів часів Майдану і створених для учасників воєнних дій активістами Музею плакату при журналі «Музеї України» та виставка дитячих малюнків «Мир і майбутнє очима дітей», а також інсталяції, створені очевидцями Євромайдану, українськими митцями, фільми, відео-арт, поетичні презентації.

Учасники прес-конференції:

Степан Брацюнь, голова Конгресу Українських Націоналістів; Міхеїл Саакашвілі, Радник Президента України; Віктор Тригуб, директор Музею плакату; Наталя Іванченко, куратор виставки, шеф-редактор журналу «Музеї України»; Сергій Мельникофф, фотограф; Андрій Гузенко, фотограф; Ігор Рудник, сотник 34 сотні Самооборони Майдану; Євген Ніщук, Міністр культури України 2014; Тамар Шавладзе, співзасновник Альянсу Балто-Чорноморських Націй; Олексій Матлак, кіборг, боєць 74-го окремого розвідувального батальйону.

НА ЧАТАХ

Московська Церква як мережа російської агентури

Заступник голови Дніпропетровської обласної державної адміністрації Святослав Олійник вважає, що агенти Росії інтегровані в усі органи влади і силові структури – і центральні, і на місцях.

Російська агентура створила мережу підпільних організацій на території України, основна мета яких – теракти, інформує eizvestia.com. Про це в коментарі виданню «ГОРДОН» заявив заступник голови Дніпропетровської області Святослав Олійник.

«Це проблема грандіозного масштабу. Ми можемо з упевненістю сказати, що сотні жителів нашої області, представників так званого антиукраїнського підпілля, в результаті тих умов, які ми їм створили, виїхали з області і сьогодні воюють на боці так званих «ЛНР» і «ДНР». Ми також бачимо, що виїхали не всі, і так чи інакше організовують диверсійне підпілля, основна мета якого – теракти. У цьому процесі задіяні десятки людей. Особливу увагу ми приділяємо біженцям, під виглядом яких на нашу територію також проникають диверсійні групи», – заявив Олійник.

«Величезна проблема – це інтеграція зрадників до органів влади, яка була, є і залишається. Зараз частина цих людей трошки затихла, але вони все одно залишаються інтегрованими у владу, і навіть в СБУ. І в центральні, і місцеві органи. Серед таких людей є схильні до антидержавної діяльності ідеологічно, а є такі, які стоять на якійсь дотації та фінансово входить в ці структури. Такі люди більш складні, і при необхідності вони дуже легко активізуються ворожою стороною», – зазначив заступник губернатора.

На думку Олійника, одним з основних місць присутності російської агентури є УПЦ МП.

«Багато уваги слід приділяти церквам Московського патріархату, бо в них абсолютно відверто йдуть проповіді антидержавного характеру, і я не бачу на сьогоднішній день належної реакції на ці факти з боку органів держбезпеки. При цьому ці церкви ще мають всякого роду податкові преференції. А це величезна мережа агентури», – вважає Олійник.

«Сьогодні цілий ряд умовно посадових осіб «ДНР» – це колишні працівники міліції та прокуратури, в тому числі, й з нашої області. Тому, враховуючи кількість таких людей і їхні зв'язки, на території цих, так званих республік, вибудувана складна система, яка складається з вищих посадових осіб, які роблять спроби побудувати свої судові і правоохоронні органи», – вважає заступник голови Дніпропетровської області.

За матеріалами «ГОРДОН»

НА ПУЛЬСІ

НА ГРАНІ ДВОХ СВІТІВ...

Тарас ПРОЦЕВ'ЯТ

Після донецького аеропорту тепер уже Дебальцево поступово перетворюється в чергові українські Фермопіли. Різниця лише в тому, що греками у фірмопільській битві керував талановитий полководець спартанський цар Леонід на чолі ядра з 300 спартанців. Нашою ж армією керують паркетні генерали. Дехто називає їх нездарами. Дехто зрадниками. Але результат один. Гинуть у нерівному бою кращі сини нашого народу. Справжня еліта. Еліта за духом, а не за соціальним статусом.

Сьогодні часто можна почути в експертному середовищі думку, що ціллю Путіна є не Крим, не Донбас і навіть не міфічна «Новоросія», а анексія Української держави та насильницьке повернення в імперію. З цим важко не погодитися. Адже Російська федерація без України швидко перетворюється чи то в ісламську, чи то в китайську державу, але вже точно не європейську і не православну.

Анексія України, прикрита фіговим листком «русского міра», – лише перший, підготовчий етап в реалізації маніакальних геополітичних планів імперського Кремля. Міні-мініморум зажерливості – анексія Литви, Латвії та Естонії, відновлення контролю на всіма країнами – колишніми сателітами СРСР у рамках Варшавського договору. Тому російський інформпростір кишить розглагольствуваннями про годину їзди російських танків до столиць країн Прибалтики, трохи довше їхатимуть зі Львова до Варшави. А нещодавно взагалі здивували своїм цинізмом, потрактувавши на повному серйозі об'єднання німців як анексію Західною Німеччиною Східної без згоди населення останньої та проведення референдуму. Правду кажуть в народі: «Якщо Бог хоче покарати – відбирає розум».

Увага! А стратегічні плани імперії – в останніх сентенціях Путіна-Лаврова з пропозицією створення «гуманітарного коридору від Лісабону до Владивостока». Основні характеристики російської гуманітарної політики відомі: репресії, рабство, нещадний визиск, диктатура, фізичне знищення незгодних та цілих народів. Хто не ознайомлений – може пристати на путінську пропозицію.

Європа, приспана семи десятками років відносної стабільності і безпеки, видається, ще не усвідомила, що на її території вже давно точиться гібридна третя світова. Вона не зчулася, коли опинилася під пресом пропаганди російських телеканалів, які повсюдно транслюються в європейських країнах, в тенетах газової мережі «Газпрому», російській «нафтогазозалежності» терміналів у Роттердамі, на фінансовій голці сотень мільярдів доларів і євро російських олігархів на рахунках європейських банків, на прив'язі грошовитих проектів «співпраці» з Росією у військовій сфері...

Доречно згадати проекти будівництва Францією для російського флоту чотирьох вертольотоносців типу «Містраль» вартістю в чотири мільярди. Не менш показовий і спільний російсько-італійський проект будівництва малих підводних човнів S-1000. Розробка S-1000 почалася у 2004 році за технічним завданням і при фінансуванні Військово-морських сил Італії. Виробництво підводних човнів було заплановано налагодити на заводах італійської суднобудівельної компанії Fincantieri. Передбачалося, що на озброєнні S-1000 будуть італійські універсальні телекеровані торпеди «Блек Шарк» і крилаті ракети з підводним стартом російського комплексу «Клаб», здатні знищувати морські і наземні цілі на великих відстанях. А чого варта роль німецької компанії «Rheinmetall» в підготовці російських військових. У 2011-му році німецький військовий підрядник «Rheinmetall» підписав угоду вартістю в 140 мільйонів доларів на будівництво центру симуляції бойових дій у російському Муліно. Передбачалося – щороку у центрі зможуть проходити підготовку 30 000 військовиків. І хоча офіційно центр мав запрацювати лише цього року, експерти вважають, що німецькі фахівці вже кілька років займаються підготовкою російських військових. Робота по проекту «Rheinmetall» у Росії тривала навіть після вторгнення Росії у Крим і була припинена урядом Німеччини лише у березні 2014 року.

Подивімося на товпи політиків лівого і праправого спрямування в Європарламенті та національних парламентах країн Євросоюзу, які послідовно відстоюють проросійські позиції та є або відвертими агентами ФСБ, або купленими «козачками». Ба, вже й окремі європейські уряди країн єврозони опинилися в ролі «російських козачків»: Угорщина, Греція, Словаччина... Хто наступний?

Тому мир за будь-яку ціну, запропонований у Мінську, неприйнятний ні для України, ні для Європи, ні для світу. Жодного миру та деескалації російської агресії в Україні такий підхід не дасть і не може дати. Лише безумовне негайне виведення російських військ та озброєння з території України, взяття під контроль українськими прикордонниками всього периметру українсько-російського кордону, жорсткі, а не символічні економічні санкції щодо Росії (відключення від банківської SWIFT, арешт активів по справі «ЮКОСА» тощо), надання українським військовикам летальної оборонної зброї та обладнання останнього покоління здатні врятувати Європу та зупинити третю світову.

Чи здатні сучасні європейські політики вирости до рівня таких державних діячів, як Рейган, Тетчер, Коль та інші їхні сучасники, покажуть найближчі дні та тижні. А поки що за безпеку Європи і світу Україна платить життями кращих своїх синів і дочок.

м. Київ

СИЛА ЛЮБОВІ

Український малюк проводжає тата на фронт: фото, яке пробирає до тремтіння

Активіст Майдану Андрій Куліш виклав на своїй сторінці у Фейсбуці неймовірно зворушливе фото про те, як він збирався на фронт. На знімку маленький синочок бійця Денис тримає в руках татів черевик і посміхається.

«Татів помічничок» – підписав фото Куліш.

На своїй сторінці в соцмережі захисник України також подякував усім, хто допоміг йому зібрати все необхідне для проходження служби в зоні АТО.

«У цій замітці хочу подякувати моїм маленьким (і великим) ангелам-охоронцям, які упакували мене на фронт... Обіцяю вам бути влучним, витривалим і незнищенним, сумлінно виконувати присягу і бути зразковим в усіх відношеннях (як написано в пам'ятці бійця МВС, текст якої я тут не буду наводити). Я лише звичайний солдат, один з десятків тисяч, і ваша допомога, і підтримка кожного вояка дійсно колосальна. Щоразу, повертаючись з операції, я буду з вдячністю згадувати всіх добрих людей, які зробили успішне повернення – моє і моїх побратимів – можливим»,– написав Андрій Куліш.

НОВИНИ

Порошенко просить США підтримати обороноздатність, Байден попереджає Росію

Президент Петро Порошенко в телефонній розмові з віце-президентом США Джозефом Байденом «закликав США реалізувати попередні заяви щодо надання Україні додаткових засобів для посилення її обороноздатності», повідомила в ніч на середу прес-служба голови української держави.

Він також наголосив на необхідності негайних дій, щоб зупинити ескалацію та зрив мінських домовленостей, мовиться в повідомленні.

Серед іншого, Порошенко і Байден констатували, що режим припинення вогню, введений в дію мінськими домовленостями, не виконується через постійні обстріли з боку бойовиків, особливо в районі Дебальцева.

Зі свого боку, Байден різко засудив порушення перемир'я силами сепаратистів, які діють узгоджено з військами Росії, в Дебальцеві й навколо міста, повідомив апарат віце-президента США. Він також різко засудив Росію і сепаратистів за блокування доступу до Дебальцева спостерігачам ОБСЄ, що дає сепаратистам змогу безперешкодно продовжувати напади, мовиться в повідомленні.

Байден погодився з Порошенком, що, якщо Росія буде далі порушувати мінські домовленості, включно з останніми від 12 лютого, то ціна, яку Росія платить за це, зросте, повідомили в Білому домі.

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

 ФІЛЬМ ПРО НАЦІЮ

«І ЗАСТУПАЮТЬ НЕБО СИНЄ ЧЕРВОНО-ЧОРНІ ПРАПОРИ...»

Ольга РІЗНИЧЕНКО

Була на прем'єрі кінострічки «Добровольці Божої чоти». Кульмінаційною здалася наприкінці фільму словесна сутичка між командиром Гатилом та бійцями, які рвалися до Аеропорту, коли ця, вщент розбомблена, територія реально не грала вже ніякої ролі. Мотивація бійців під проводом Богеми була, щоби зберегти символіку переможної оборони Аеропорту навіть ціною власного життя. Гатило ж їм на підвищених тонах доводив, що для України сьогодні важливіше не героїчно загинути, а вижити. Хоча б для здійснення такої важливої мети як створення нової української армії.

«Добровольці…» в цілому і спрямовані на формування етичного образу нашого війська у майбутньому. Його головна засада – це повага до особистості. Про це наголошує у монолозі провідник Правого сектора Дмитро Ярош. Він каже, що без покарань (традиційно – буків) за порушення дисципліни не обходиться. Але абсолютно неприйнятним є приниження, зокрема, між командирами та підлеглими. У фільмі відображено, що добровольці – вільні люди, відверті, кожен із своїм життєвим досвідом, іноді контраверсійними думками. З ними хтось не погоджується, між бійцями іноді відбуваються словесні баталії, але без образ. Людину поважають апріорі й тому їй не треба критись. Моральний комфорт у добровольчому товаристві – це один із факторів ефективної, злагодженої дії на фронті. Думаю, для регулярних українських військ така особистісна свобода поки що є недосяжною розкішшю.

Та ще один висновок з фільму. Повага до особистості – це основа побратимства і жертовності: один заради іншого. Режисер Леонід Кантор зафільмував, як отримує смертельне поранення боєць, який на ношах спускає у безпечне місце з терміналу Аеропорту пораненого побратима. Останні хвилини його життя… На сходинках під шаленим обстрілом друзі б'ються за його життя. Крапельниця з голкою у руці крупним планом. Але «поранення не сумісне із життям».

«Він вже не потребує нашої жалості. І він не хотів би точно, щоб я за ним плакав. Жаліти треба швидше нас, що ми втратили друга, на якого можна було завжди покластися», – говорить на початку фільму у кадрах величного похорону – прощання з героєм і побратимом в Івано-Франківську командир Гатило.

Цей фільм, власне, представляє героїчну смерть побратимів через подвоєння відповідальності живих воїнів за спільну із загиблими побратимами мету. Теж зверніть увагу, хто буде дивитися стрічку, що поранені, яких відправляють до шпиталів, не те, що не показують, як їм боляче, а ще й ніби жартома виправдовуються за незручності, клопіт через їхню неміч. Так себе поводило і вояцтво УПА. Тому точно між ними і ДУКом по фільму пряма спадковість. Про це власне і Гатило говорить, що бійці зараз продовжують справу, яку хлопці з УПА, в силу об'єктивних причин, не завершили. Жива духовна тяглість між поколіннями, для яких з Божої волі захист своєї держави – найвища цінність. Цікаво теж, як боєць із позивним Хортиця – старший науковий співробітник краєзнавчого музею з острова Хортиця – розповідає в кадрі бою із сепарами в Аеропорту про те, яка тут у козацькі часи паланка стояла. Тобто у фільмі показана війна між представниками Великої Нації і нищих шакалів Кремля – колорадів, які виставляють претензії Господареві, що він не дає їм нищити споконвічні плоди свого Городу.

Взагалі, фільм продивилася на одному подиху. Добре, динамічно збита композиція. Ніяких дурнуватих прикрас і пафосу. Монологи бійців різними ракурсами відтворюють характери, неповторну індивідуальність кожного. Режисери Л.Кантор та І.Ясній без розмов – герої. Бо вони в цьому пеклі Аеропорту до останнього, без зброї, були з кіборгами.

Взагалі, створити на такому високому рівні художності документальний фільм про нашу Націю – подвиг і за це вам, хлопці, низький уклін – не лише від нас, сучасників, а, певна, і від наступних поколінь українців.

Кінозал у Харкові був – яблуку ніде впасти. По закінченні усі присутні скандували: «Слава Нації» – «Смерть ворогам». Тобто і в Харкові можна сказати, що слова з пісні про «Добровольців Божої чоти» стають актуальними: *«І заступають небо синє червоно-чорні прапори...»*

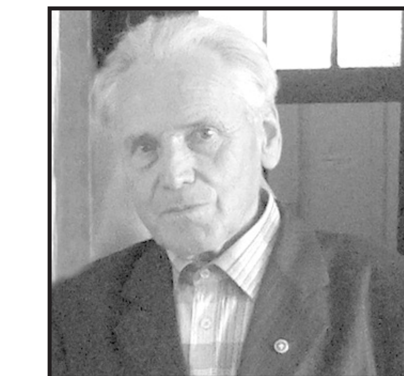

Кадр із фільму «Добровольці Божої чоти»

 ВТРАТА

ЛЮДИНА З ОГОЛЕНИМ НЕРВОМ

Він мріяв зробити свій альбом і презентувати його в музеї-меморіалі «Тюрма на Лонцького». Його фотоальбом – це своєрідний звіт перед людьми, друзями. Це спроба розбудити спогадами про людей, про значущі події, урочистості ностальгію за кращими часами. У збірнику – фото відомих і простих людей краю, Львівщини, України, світу. Він не лише фіксував події, він намагався розкрити їх сутність, подаючи портрети, групові та сюжетні фото. Він квапився фіксувати життя. І багато встиг. А ми не встигли допомогти йому провести омріяну ним презентацію видання. Передмову до фотоальбому Йосифа Йосифіва написав Микола Посівнич, кандидат історичних наук. Йосифів довіряв молодим, просто значно молодшим. Альбом купують різні за віком люди: старші й молодші. Бо він про нас усіх.

Йосиф ЙОСИФІВ

Йосиф Йосифів народився у селі Раневичі 19 червня 1931 року, отримав вищу освіту за фахом інженера-механіка, тож свою трудову біографію пов'язав з Дрогобицьким долотним заводом, а згодом викладав у місцевому механічному технікумі. Довкола нього гуртувалася талановита, допитлива молодь – винахідники, раціоналізатори. Але не призначені зверху, а справжні. І він їх заряджав своєю невгамовною енергією. Йосифів завжди за когось хвилювався, переживав за справу, бо мав наче оголений нерв. Ним відчував життя. Був скупий на похвалу для інших і вимогливим до себе й до всіх. Йосифів-механік і Йосифів-патріот не терпів стану спокою. Тому не мирився з бездіяльністю, байдужістю.

Одразу з початком 90-х Й.Йосифів – серед тих, хто відновлював українську владу в Україні, Галичині, в перших рядах творців та активістів духовного та національного відродження. Він один з п'яти ініціаторів створення Конгресу Українських Націоналістів на Дрогобиччині, активний його популяризатор. Був автором багатьох націоналістичних ініціатив.

Й.Йосифів писав вірші, а у співпраці з Марією Прокопець і Романом Совяком створив не одну пісню: «На горі Маківці», «Про Славу Стецько», «Про Дарію Гусяк», «Про Ірину Сеник». У дрогобицькому видавництві «Коло» 2005 року побачив світ нотний збірник «Повстанські орлиці. Пісні на прославу українських жінок». Ці пісні пам'ятатимуть, бо їх співали. Були й інші поетичні твори. Зокрема, на п'яті роковини смерті Юрія Борця (Пашковського) Й.Йосифів написав вірш-посвяту.

Велич духу, розуму і сили
Все дано тільки Богом,
І дано тільки тим людям,
Які це все у Бога заслужили.

Ці слова можна сказати і про автора – Йосифа Йосифіва, який цими днями відійшов від нас. Залишилися його вірші, пісні, діла учні та фотографії. У когось в шухляді, ним подаровані, на сторінках місцевих газет, у фотоальбомі.

Друзі й побратими глибоко сумують з приводу глибокої втрати і висловлюють щирі співчуття його близьким, рідним ,знайомим у Львові, Києві, Дрогобичі, Раневичах. Світла пам'ять про Йосифа Йосифіва, патріота, націоналіста, людину з оголеним нервом, житиме у наших молитвах за упокій його невгамовної за життя душі.

Львівська ОО Конгресу Українських Націоналістів

 ПОГЛЯД

МИ ПЕРЕМОЖЕМО, КОЛИ БУДЕМО ЄДИНІ

+ ЛЮБОМИР

У церковно-народній пісні співаємо так: «В єдності сила народу: Боже, нам єдність подай». Співаємо ці слова від щирого серця. Однак в автора цього матеріалу виникають сумніви, чи ті, хто співає, мають чітке уявлення, що таке єдність народу.

Не претендуючи на вичерпне пояснення цих слів, хочу все ж таки заохотити віруючих і невіруючих співвітчизників задуматися над їх змістом. Це важливо з двох причин: віруючі українці мають розуміти, про що моляться, а всі громадяни країни повинні знати, що робити, аби здійснити єдність нашого народу.

Наведу конкретні приклади, щоб пояснити, про що йдеться. Бувають різні футбольні команди: місцеві, першої ліги та збірні. До збірних команд звичайно запрошують найкращих спортсменів країни, незалежно від того, до якої команди вони належать. Ніхто не сумнівається щодо якості гравців збірної команди.

Але нерідко буває (не тільки в Україні), що місцеві команди сильніші за збірну. Чому? Збірна команда, яка складається з найкращих, може бути послаблена «незіграністю»: поодинокі гравці не вивчили достатньо своїх колег, натомість у місцевих командах кожен знає, чого можна сподіватися від іншого.

Ще один приклад: наприкінці 30-х рр. минулого століття Адольф Гітлер старався зібрати в одну державу всі землі Європи, населені німецькомовними громадянами, навіть не питаючи їх, чи вони бажають стати частиною Третього рейху.

Так, насильно прилучено до Німеччини Австрію та частину Чехії. Є докази, що Гітлер хотів також приєднати німецькомовну Швейцарію, але не відважився. Дехто твердить, що це сталося тому, що, хоча Німеччина й мала найсильнішу в Європі армію, проте їй було б важко силою взяти країну, в якій так багато високих гір.

Однак існує більш достовірне припущення: Гітлер не хотів ризикувати зі Швейцією, де, дослівно, кожний дорослий громадянин готовий боронити свою Батьківщину, маючи на такий випадок відповідну військову підготовку та визначене завдання. В отій єдності, навіть різномовних кантонів, і полягає сила Швейцарії, якої злякався Гітлер.

Ось вам приклади, яку силу дає людям єдність.

Упродовж вже більше як 200 років, різні сусідні держави, які окупували українські землі, послідовно старалися порізнити громадян України, щоб затерти в народу почуття єдності. Маємо безліч доказів цьому. Зокрема, намагалися задурити українців, пропонуючи різні пільги чи підживлюючи хворобливі амбіції.

Нищівними були заходи щодо знищення культури нашого народу: заборона вживати рідну мову, фальшування історичної правди та інші подібні заходи.

Сьогодні можемо захоплюватися тим, що більшість наших предків не дали себе знищити, попри всі перешкоди зберегли свою народну свідомість, вистояли навіть серед дуже поважних спокус і нападів.

Українці зберегли почуття єдності, але не цілковито і не достатньо. На підставі чого робимо такий висновок? У людському житті, як і в природі, є такий закон: на всяку акцію, особливо негативну, настає реакція. Її звичайно достатньо, щоб не зламатися, однак її замало, коли обставини змінюються на краще.

Це доводить приклад нашого народу.

Нас довго гнобили, нищили, але ми відстоювали свої права, інколи великим коштом. Сьогодні втішаємося існуванням незалежної, самостійної держави, однак ми розгубилися. Не вповні усвідомлюємо, у чому полягає наша єдність. Усе ще даємо себе обманювати, гнобити, використовувати, немовби не бажаючи бути собою, бути сильними.

Запрошуємо шановних читачів запитати себе, як може кожний із нас узгодити свої таланти з усіма іншими, щоб ми стали зіграною, сильною командою. Щиро подумаймо, відважно обговорюймо, віддано працюймо, щоб велика сила нашого народу проявилася якнайшвидше, а тим часом молімося: Боже, нам єдність подай!

АКЦЕНТИ

ЦЕ ВСІ ЗРОЗУМІЛИ:

головний підсумок зустрічі у Мінську

Вам – зрозуміло. А величезній кількості куплених Москвою політичних повій на Заході і просто «корисним ідіотам» – «не ясно».

Коли читаєш присвячені мінським угодам тексти у світових ЗМІ, не перестаєш дивуватися наївності їхніх авторів. Так, ці люди можуть не любити Путіна і вважати його агресором. Але одночасно вони продовжують вірити в право. У те, що Путін буде дотримуватися духу і літери угод, які він сам же і гарантував. І вони – втім, як і багато хто з українських спостерігачів – продовжують скрупульозно, пункт за пунктом, розбирати кожний пункт цих угод, намагаючись довести, що найголовніше – це капітуляція Заходу і України перед Путіним. Що Путін добився всього, чого хотів.

А, власне, чого він хотів? Щоб Україна визнала особливий статус окремих районів Донецької та Луганської областей або щоб вона відмовилася від свого європейського вибору і обрала своїм президентом якусь чергову маріонетку Москви? Щоб Україна пообіцяла жителям невеликої частини території країни «мовне самовизначення» або щоб вона ввела російську мову як другу державну? Щоб Україна здійснила реформу місцевого самоврядування або щоб вона стала «федерацією», в якій кожний суб'єкт міг би накладати вето на принципові рішення про майбутнє країни? Невже у світі ще є люди, які вважають, що Путіну потрібен Донбас або що він захищає співвітчизників? Невже на переговорах у Мінську взагалі йшлося про Донбас?

Автори обурених публікацій звинувачують Президента Порошенка в поступливості, а президента Олланда і канцлера Меркель – у нерозумінні Путіна. Смію запевнити, що Олланд і Меркель розуміють Путіна краще, ніж будь-хто з авторів цих викривальних текстів. І вони точно знають, що якщо навіть Путіну підсунути на підпис порожній аркуш паперу, він все одно умудриться не виконувати написаних на ньому умов. Путін – брехун. Невже це неясно?

Вам – ясно. Меркель – ясно. А ось величезній кількості куплених Москвою політичних повій на Заході і просто «корисним ідіотам» – не ясно. Бізнесменам на Заході, які гріли руки на російської корупції, – неясно. І кожного разу, коли необхідно посилити санкції проти Москви або допомогти Україні, весь цей хор «нерозуміючих» починає заводити звичну шарманку: чому Захід не хоче зрозуміти Росію? Чому він карає Путіна? Чому Москва повинна відповідати за громадянську війну в Україні? Чому...

Так, ці люди брешуть. Але вони роблять все, щоб ця брехня здавалася правдою. Саме тому керівникам західних країн необхідно вибивати козирі з їхніх рук. Всякий раз показувати, що вони – як і Президент України – роблять все можливе, щоб домогтися миру. Відгукуються на будь-яку пропозицію Путіна. Летять до Києва і Москви. Не сплять в Мінську. А Путін обманює і відмовляється від своїх же гарантій буквально наступного дня.

Навіщо дивуватися тому, що в Мінську не домоглися контролю над кордоном – так, як ніби в Москві був день, коли Росія збиралася повертати цей контроль? Навіщо вважати, що для повернення цього контролю Україна піде на поступки сепаратистам, коли вони не збираються нічого виконувати? Хіба не зрозуміло, що якби всі пункти мінських угод були б насправді виконані, то від російського впливу на Донбасі не залишилося б і сліду? І хіба не зрозуміло, що Путін це також чудово усвідомлює – і не збирається нічого виконувати?

Вже сьогодні – ще до перемир'я – у Донецьку кажуть, що при підготовці закону про місцеві вибори повинні враховуватися побажання «ДНР» – хоча ніякої «ДНР» і ніяких її побажань в мінських угодах і згадки немає, а вибори до місцевих рад мають, згідно з домовленостями, проводитися за українським законодавством. Вже сьогодні – ще до перемир'я – у «ДНР» обіцяють, що у виборах не братимуть участь партії, які висловилися за «агресію проти ДНР». Ми точно розмовляємо про вільні демократичні вибори під контролем ОБСЄ, обумовлені мінськими угодами?

І так вони будуть відмовлятися від пункту за пунктом. І одночасно все більшою мірою доводити ситуацію в регіоні до справжньої гуманітарної катастрофи. І до простого вибору – переривати перемир'я і починати новий виток ескалації або згортати лавочку. Іншого результату подій просто не може бути.

Я дуже хочу, щоб перемир'я відбулося і бандити перестали вбивати солдатів, жінок і дітей. Але я хочу відзначити, що крім цього перемир'я є ще один, найважливіший підсумок зустрічі у Мінську. Цей підсумок не підводили в заявах для ЗМІ, але він чітко прозвучав в обміні репліками президентів Петра Порошенка і Олександра Лукашенка, явно не призначених для преси:

– «Він грає брудно і нечесно».

– «Я знаю. Це всі зрозуміли».

Це всі зрозуміли. Крім тих, хто не зрозумів, навіщо Путіна заманили до Мінська.

Віталій ПОРТНИКОВ,
Радіо Свобода

НОВИНИ. ПОДІЇ. ФАКТИ

Кабмін представив «Чорну книгу Кремля»

Кабінет міністрів представив у вівторок «Чорну книгу Кремля» про «злочини, вчинені Росією проти українського народу та його економіки», як охарактеризував видання радник прем'єр-міністра Данило Лубківський.

«Фактично це зведення інформації, яке буде продовжуватись для того, щоб остаточно встановити всю повноту втрат і збитків України як міжнародний вирок режимові президента Росії Володимира Путіна», – сказав він, представляючи книгу.

Інформація, отримана від центральних органів влади України, зведена станом на початок лютого 2015 року. «Повноту жертв і збитків досі неможливо з'ясувати», – додав радник.

Зокрема, на початок лютого цього року за час агресії загинуло понад 5 тисяч людей, майже 11 тисяч осіб поранено. Станом на 1 січня 2015 року кількість загиблих серед учасників АТО перевищила тисячу триста людей. За словами Лубківського, реальні цифри можуть бути набагато більшими.

Як заявив Лубківський, Україна щодня втрачає близько ста мільйонів гривень на проведення антитерористичної операції і захист держави. Російські бойовики і місцеві сепаратисти пошкодили або знищили більш як одну тисячу енергетичних об'єктів, також пошкоджені понад півтори тисячі об'єктів залізничної інфраструктури, наголосив він.

За інформацією, яка міститься в «Чорній книзі Кремля», внаслідок окупації Росією Криму і захоплення частини території Донбасу Україна втратила майже 20 відсотків свого економічного потенціалу, з більш як 150 вугільних шахт 115 опинилися на території, яку тимчасово контролюють угруповання «ДНР» і «ЛНР». Відтак видобуток вугілля знизився на 35 відсотків, повідомив Лубківський.

Загальна сума руйнувань, із урахуванням об'єктів житлово-комунальної, соціальної інфраструктури, складає понад 1 мільярд 200 мільйонів гривень. За словами Данила Лубківського, такі наслідки «війни, розгорнутої Російською Федерацією проти України».

«Чорна книга Кремля» видана п'ятьма мовами (українською, англійською, російською, німецькою і французькою) і найближчим часом буде передана в дипломатичні місії іноземних держав і представництва міжнародних організацій, які працюють в Україні.

Канада: нові санкції

Прем'єр-міністр Канади Стівен Гарпер оголосив у вівторок про нові економічні санкції і заборони на в'їзд щодо 37 громадян Росії і України, а також щодо 17 юридичних осіб і організацій із цих держав.

За його словами, уряд Канади неухильно підтримує народ України, який постав перед невпинною воєнною агресією режиму Путіна, тому в координації з партнерами в ЄС і США знову посилює свої санкції. Вони стали відповіддю на ескалацію актів агресії з боку підтримуваних Росією сепаратистів останніми тижнями, включно з нападами на Маріуполь у січні, сказав Гарпер.

Крім того, Канада уважно стежить за виконанням домовленості про припинення вогню, досягненої в Мінську 12 лютого, і готова вжити й подальших заходів проти Росії і підтримуваних нею бойовиків, якщо вони грубо порушуватимуть умови домовленості.

Спільні заходи, які Канада і її партнери вже запровадили дотепер, чинять справжній економічний тиск на режим Путіна і його колаборантів, і ця ціна для Росії зростатиме, якщо вона вперто продовжуватиме ескалацію конфлікту і не дасть змоги досягти мирного вирішення, наголосив прем'єр Канади.

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ

ЩО ПОТРІБНО ЗНАТИ ПРО ВОЄННИЙ СТАН

Наша країна майже рік перебуває в стані гнітючого очікування введення воєнного стану, і щодня така вірогідність лише зростає. У суспільстві триває запекла дискусія із приводу доцільності такої міри. При цьому далеко не всі знають, які ж правові наслідки настануть для кожного в разі запровадження воєнного стану.

В України, на щастя, немає досвіду застосування закону «Про правовий режим воєнного стану». Тому оцінити його ефективність та досконалість юридичної техніки досить складно, адже саме практика застосування закону найкраще виявляє неточності та вади правових норм. Підручники та фахова юридична література висвітлюють тему правового режиму воєнного стану дуже стисло, або, взагалі, містять лише переказ тексту самого закону.

Чого приховувати, ця тема завжди здавалася неактуальною та нецікавою через малоймовірність, як усім раніше здавалося, запровадження воєнного стану.

Проте, в умовах фактичної війни, депутати опрацювали законодавство про воєнний стан і внесли до нього дуже практичні зміни. Це свідчить про те, що влада вже прораховує всі механізми реалізації воєнного стану на випадок його реального введення.

Що таке воєнний стан?

Воєнний стан – це особливий правовий режим, який передбачає:

1) надання спеціальних повноважень державним органам влади, необхідних для відвернення загрози;

2) тимчасове обмеження прав і свобод громадян;

3) тимчасове обмеження законних інтересів юридичних осіб.

Режим воєнного стану в Україні може запроваджуватися в разі: збройної агресії, загрози нападу, небезпеки державній незалежності України та її територіальній цілісності. Тобто, формально підстави для введення воєнного стану є.

Воєнний стан вводиться указом Президента й затверджується Верховною Радою. Законом надається два дні Верховній Раді для затвердження указу. Після цього указ негайно оприлюднюється в засобах масової інформації.

Що важливо, воєнний стан може вводитись не лише на території всієї держави, а й в окремих місцевостях.

Що зміниться в разі запровадження воєнного стану?

Під час введення воєнного стану можуть запроваджуватись наступні заходи:

– трудова повинність для працездатних осіб із метою виконання робіт, що мають оборонний характер;

– використання потужностей та трудових ресурсів підприємств, установ та організацій усіх форм власності для потреб оборони;

– комендантська година;

– особливий режим в'їзду й виїзду;

– перевірка документів у громадян, огляд речей, транспортних засобів, багажу;

– контроль за діяльністю ЗМІ, установ і організацій культури, друкарень;

– квартирна повинність фізичних і юридичних осіб для розквартирування військовослужбовців.

Проте днями, Верховна Рада проголосувала за зміни щодо квартирної повинності під час воєнного стану. Тобто, після підписання закону Президентом та оприлюднення, у дію вступлять такі зміни: розселяти по квартирах зможуть не лише військових, але й особовий склад органів і підрозділів цивільного захисту, а також евакуйоване населення.

Які права можуть обмежуватись.

У період воєнного стану може обмежуватись право на вільне пересування.

Також обмежується право власності через примусове відчуження майна у фізичних та юридичних осіб на потреби оборони. Слід сказати, що законом передбачена компенсація за таке вилучення, а також повернення майна в разі його збереження під час використання в період воєнного часу.

Дещо обмежуються й трудові права, через введення трудової повинності. Але, разом із тим, законом передбачається соціальний захист, право на відпочинок та мінімальна заробітна платня.

Не можуть обмежуватись у період воєнного стану такі фундаментальні права людини, як – право на життя, на повагу до гідності, на свободу та особисту недоторканість, право на рівність перед законом, право на житло.

Чиї повноваження не можна припиняти під час воєнного стану.

Зверніть увагу, що в умовах воєнного часу забороняється проведення виборів, референдумів, страйків та внесення змін до Конституції.

Не можуть бути припинені повноваження Верховної Ради, Уповноваженого Верховної Ради із прав людини, міністерств, інших центральних і місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, а також судів, органів прокуратури України, органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування.

Невиконання вимог правового режиму воєнного стану тягне за собою відповідальність.

Анна МАЛЯР,
УП

Глава Чеченської Республіки Ічкерія у вигнанні Ахмед Закаєв розповів Тижню про те, навіщо кадировцям Донбас, грудневі теракти в Грозному та Махачкалі як продовження російсько-чеченської війни, що триває з різною інтенсивністю вже майже 25 років, ілюзорність дружби Владіміра Путіна і Рамзана Кадирова та прихід «ІДІЛу» на Північний Кавказ.

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Ахмед ЗАКАЄВ: «ДЛЯ УКРАЇНИ НАДЗВИЧАЙНО НЕБЕЗПЕЧНО ЖИТИ ТАК, НАЧЕБТО НІЯКОЇ ВІЙНИ НЕ ВІДБУВАЄТЬСЯ»

– Хто такі кадировці й що їм потрібно на Донбасі? Вони лишень виконують накази Путіна і Кадирова чи мають якусь свою мотивацію для участі у війні на Сході України?

– Кадировцями ми називаємо націонал-зрадників, які зі зброєю в руках виступають на боці російських окупантів. При цьому відокремлюємо пересічних працівників поліції від членів кадировських спецпідрозділів, які тероризують населення Чечні. Щоб вам було зрозуміліше, що я маю на увазі під терором, нагадаю про недавні масові спалення будинків родичів чеченських партизанів. Посеред зими людей викинули на вулицю, багатьом навіть не дали забрати свої документи і спалили їхні житла. Тобто сьогодні в Чечні кадировці діють методами ката чеченського народу генерала Єрмолова (командувача російських військ під час Кавказької війни 1819–1864 років, який воював із чеченцями. – **Ред.**) і духовних спадкоємців цього садиста – працівників НКВД, що піддавали людей колективному покаранню.

Природно, від них українцям не треба очікувати чогось доброго. Якщо вже вони тероризують власний народ, ставши ескадронами смерті на службі в окупантів, то що може їх стримувати в Україні? Звичайно, нічого спільного їхні дії зі справжнім ставленням чеченців до українців, які ведуть справедливу боротьбу з російськими загарбниками, не мають. Що стосується чеченського народу, який став жертвою нечуваного терору з боку російських окупантів та їхніх поплічників, то, повірте, його симпатії цілком на боці українців. І нікому – ані кадировцям, ані брехливій пропаганді РФ – ми не повинні дозволити посварити наші народи. У боротьбі з російським імперіалізмом ми були і є по один бік барикади.

– Північнокавказький фактор у житті сучасної РФ – це пороховий льох чи локальна загроза? Як ви оцінюєте події в Грозному і Махачкалі на початку грудня 2014 року. Це реакція чеченців та дагестанців на тиск і терор РФ чи потрібно радше говорити про акції російських спецслужб?

– Решта регіонів Росії, зокрема й республіки Північного Кавказу, на мій погляд, вийдуть із її складу тільки тоді, коли вона сама їх відокремить від себе. Свого часу так СРСР відокремив від себе середньоазіатські республіки, лідери яких благали Москву залишити їх у союзній державі. Що стосується Чечні, то тут ситуація зовсім інша. Багаторічна Кавказька війна, як і дві останні російсько-чеченські, мала запеклий і безкомпромісний характер. Росія виграла першу Кавказьку війну завдяки перевазі своїх матеріальних та людських ресурсів. Проте перемога ця не була і не є стратегічною, і мали рацію ті російські історики XIX сторіччя, які воліли використовувати термін «замирення Чечні».

Так, на якийсь час Росії вдалося за допомогою найжорстокіших репресій замирити Чечню. Спалахували повстання, в окупованій Чечні розгорнувся рух абреків (окремих народних месників), проте РФ тримала регіон під військово-поліцейським контролем. Та варто було вибухнути революції 1917 року, як Чечня знову стала потужним центром національно-визвольного руху. Була створена незалежна Горська Республіка, яку визнала низка східних і західних держав. Оскільки з-поміж усіх сил, втягнутих у громадянську війну, тільки більшовики обіцяли народам Північного Кавказу національну незалежність, чеченці, як і чимало інших кавказьких народів, підтримали їх. На думку багатьох істориків, саме опір чеченців та інгушів, який Дєнікін назвав «жахливим», не дав змоги останньому завершити свій переможний наступ на Москву і розгромити більшовиків.

Коли чеченці зрозуміли, що більшовики їх надурили в питанні національної незалежності, від початку 1920-х до початку 1940-х років у Чечні безперервно спалахували збройні повстання. Для їх придушення ще в 1920-х використовувалися не тільки піхотні та кавалерійські дивізії, а й артилерія та авіація. У 1944-му вайнахів депортували до Центральної Азії, але в окупованій більшовиками Чечні ні на один день не припинялася боротьба повстанських загонів та абреків. Останнього з таких абреків, Хасухана Магомадова, вбили 1976 року.

Криза і подальший розпад СРСР негайно відгукнулися в Чечні створенням, а точніше відтворенням, незалежної держави – Чеченської Республіки, трохи пізніше перейменованої у Чеченську Республіку Ічкерія. Росії довелося розв'язати дві багаторічні геноцидні війни, щоб розгромити чеченську державність та окупувати нашу країну. Проте юридично знищити цю державність Кремлю не вдалося: у Західній Європі існує та успішно функціонує уряд ЧРІ, який я маю честь очолювати.

Цей короткий історичний екскурс і був відповіддю на ваше запитання: Північний Кавказ загалом і Чечня зокрема лишаться для Росії джерелом кровопролитних воєн і в кінцевому підсумку детонатором її розпаду доти, доки в Москві не усвідомлять, що необхідно визнати державну незалежність Чеченської Республіки Ічкерія. Інакше Чечня, як і весь Північний Кавказ, будуть для Росії не просто пороховим льохом, а її могильником як імперії.

Щодо партизанських рейдів на Грозний і Махачкалу, то це лишень окремі епізоди війни, яка з різною інтенсивністю триває на Північному Кавказі ось уже майже 25 років.

– Чеченці брали й беруть участь у воєнному конфлікті в Сирії. Серед них є ті, хто підтримує «ІДІЛ». Віднедавна ця організація стала публічно заявляти про свої інтереси на Північному Кавказі. Чи справді північнокавказькі народи хочуть увійти до складу халіфату й підкоритися Абу Бакр аль-Багдаді? В інтернеті можна знайти інформацію, що Рамзан Кадиров віддав наказ про ліквідацію лідера «ІДІЛу». Очевидно, його в цій організації щось не влаштовує?

– Терор, розв'язаний Росією проти чеченців, а потім і проти всіх народів Північного Кавказу, не міг не викликати у відповідь найекстремальніших форм опору. Протягом усіх 25 років боротьби за свою свободу ми не отримували від світової спільноти жодної підтримки: ані матеріальної, ані політичної, ані моральної. Гуманітарні та міжнародні правозахисні асоціації регулярно публікували звіти про жахливі звірства російських окупантів на чеченській землі, про масові цілеспрямовані вбивства мирного населення, про застосування всіх видів забороненої міжнародними конвенціями зброї включно з хімічною та снарядами зі збідненим ураном, однак чеченці, які стежили за реакцією світового співтовариства, чули у відповідь на ті доповіді чергову відмовку, що «це внутрішня справа РФ».

Попри перемогу чеченських Збройних сил та ополченців у Першій російсько-чеченській війні, така позиція офіційних урядів світу дала широкий простір різним емісарам, які прибули до нас із країн Сходу, для проповідування серед молоді екстремістських конфесійних вчень. Їх позиціонували нам як «чистий іслам», але фактично вони були спрямовані на підрив чеченської державності зсередини. Частина цієї молоді (багатьох із них уже можна назвати зрілими людьми), захоплена радикальними релігійними ідеями, влилася до повстанського руху в Сирії. Однак я дотримуюся твердої думки, що та війна не наша, і про це заявляв у багатьох своїх інтерв'ю та виступах. Чеченці в Сирії, а тепер і в Іраку своєю кров'ю платять за абсолютно чужі нам військово-політичні проекти, що подаються для залучення найпасіонарнішої мусульманської молоді в обгортці релігійної риторики.

Що стосується заяв Рамзана Кадирова про те, що він нібито наказав ліквідувати Абу Бакра аль-Багдаді, то це мені нагадує тактику деяких викладачів радянських часів: вони брали гроші з багатьох батьків, чиї діти вступали до вишів, але пальцем об палець не вдарили, щоб допомогти їм. Якщо абітурієнт успішно складав вступні іспити, залишали гроші собі, запевняючи батьків, що це все завдяки їхнім зусиллям. Якщо ж провалювався, повертали, розводячи руками, мовляв, нічого не вийшло. Так і Рамзан Кадиров: якщо аль-Багдаді загине, він не забуде натякнути, що то справа рук його людей. А якщо ні, то просто перестане з часом торкатися цієї теми.

– Наскільки міцний союз Путіна і Рамзана Кадирова і якою мірою Кремль контролює останнього? Це справді друзі та ідейні соратники, якими їх бачить широкий загал, чи є те, що може їх посварити?

– Хоча ми ретельно відстежуємо ситуацію в Чечні, зокрема й взаємини Путіна з Кадировим, я не торкатимусь усіх «таємниць мадридського двору». Скажу лишень, що, попри всі вірнопідданські декларації Кадирова на адресу Росії і вихваляння Путіна, відносини між ними далекі від дружби і щирої співпраці. Останній узяв на озброєння щодо Чечні стару як світ колоніальну стратегію плекання на завойованій території «нової еліти» (її можна назвати колабораціоністською або компрадорською). Ця еліта повинна бути не тільки відірваною від свого народу, а й різко йому ворожою, щоб залежати виключно від влади метрополії. Багато хто не розумів, що гасло Путіна «чеченізація війни» і було тією методикою, за допомогою якої він створював ту «нову еліту». Про її ставлення до чеченського народу я вже казав вище, коли йшлося про кадировців.

Сьогодні Кадиров і його найодіозніші поплічники, руки яких по лікоть у чеченській крові, не мають у світі жодного притулку чи заступництва, крім як у Росії. Зазначу, що на дуже багатьох колег і помічників Кадирова порушено кримінальні справи, які можна розконсервувати в будь-який момент. Це робиться для того, щоб вони завзятіше служили московському господареві. Але чеченці ніколи не забувають і не прощають завданого їм зла, якщо винний не має пом'якшувальних обставин та щиро не розкаюється. Люди в Чечні терплять і чекають, не бажаючи підставляти під смертельний удар своєї сім'ї, перетворені кадировцями на колективних заручників. До речі, у Росії за ініціативою чеченських маріонеток скоро, ймовірно, також узаконять практику колективної відповідальності.

– Чи можна припускати, що відхід Путіна від влади в будь-якій можливій формі потягне за собою зміну нинішніх регіональних лідерів Північного Кавказу, зокрема й чеченського? З якого ресурсу може оновитися північнокавказька владна еліта і чи має вона принаймні схематичний образ майбутнього, куди Чечня, Дагестан, Інгушетія тощо можуть рухатися далі?

– Кадиров і Путін пов'язані кривавою пуповиною, мов ті сіамські близнюки. І тільки-но влада останнього звалиться або навіть серйозно похитнеться, це миттєво позначиться і на ситуації на Північному Кавказі, і на Кадирові особисто. Не сумніваюся, що саме агресія Путіна проти України стане причиною його падіння. Недарма Кадиров, розуміючи, наскільки тісно пов'язана його доля з долею Путіна, виявляє таку багатослівну метушливість щодо України.

– Оцініть нинішню стадію російсько-української війни. Чи є в України шанс (попри всі труднощі) вигнати військових і найманців РФ зі своєї території і не дати перетворити Донбас на зону замороженого конфлікту або сіру зону, як-от Південна Осетія чи Абхазія? Що ще українцям потрібно зробити для перемоги?

– Усе залежить від самої України і від волі українців до боротьби. Вам слід знати, що тільки стійкий всенародний опір може врятувати ситуацію і відкинути агресорів за межі країни. У нинішній ситуації для України надзвичайно небезпечно жити так, начебто ніякої війни не відбувається. Вважаю, що сьогодні є гостра потреба оголосити у вашій країні воєнний стан із відповідним посиленням законів і перестати грати з противником у наступ-відступ. В Україні достатньо сили, щоб перемогти терористичний непотріб у східному регіоні та російських інтервентів.

Але коли нинішній стан невизначеності триватиме ще якийсь час і люди не побачать результатів, то неминуче станеться психологічний перелом, тобто український народ змириться з тим, що значні території країни втрачено. Політики в Києві робитимуть мляві заяви, такі самі як у Грузії, про права на Крим і східні області, але фактично вони стануть російськими. У чеченців є така приказка: «Війну можна зупинити тільки війною». Я бажаю Україні якнайшвидшої перемоги!

«Тиждень. UA»

Ведено, Чечня. Стіни цієї фортеці пам'ятають кроки імама Шаміля та Байсангура Беноєвського

 ЕНЕРГЕТИЧНА БЕЗПЕКА

МОДЕРНІЗОВАНЕ ПАЛИВО WESTINGHOUSE ГОТУЮТЬ ДО ЗАВАНТАЖЕННЯ В РЕАКТОР

Наталка ПРУДКА

Першу партію ядерного палива міжнародної компанії Westinghouse в березні завантажать у реактор третього енергоблоку Южно-Української АЕС. Про це повідомив голова Державної інспекції ядерного регулювання України Сергій Божко.

Восени 2014 року Державна інспекція ядерного регулювання України (ДІЯРУ) дозволила постачати в Україну модернізоване паливо Westinghouse, альтернативне російському. Позитивна експертиза ДІЯРУ цього палива поклала край намаганням російських спецслужб довести, що американські паливні збірки взагалі непридатні для ядерних реакторів радянського дизайну. Нині ж, після майже трирічної перерви, 42 модифіковані паливні збірки зі свіжим ядерним паливом Westinghouseвже доставлені на Южно-Українську АЕС (ЮУАЕС). Паливні касети завантажать в 3-ій енергоблок під час планово-попереджувального ремонту, який завершиться до 5 квітня.

Варто також нагадати, що в реакторній зоні 3-го енергоблоку ЮУАЕС і досі поруч з російськими без жодного зауваження продовжують працювати 66 американських паливних касет ТВЗ-W! Вони залишилися там після скандалу 2012 року, штучно розіграного російськими спецслужбами. За допомогою «чорного» піару конкуренти спробували на певний час витіснити американців з українського ринку. Після розслідування з'ясувалося, що в реакторі були пошкоджені решітки, які утримують тепловиділяючі елементи. Розгерметизації ядерного палива не було, – про це Сергій Божко повідомляє пресі.

Проте справжню причину подряпин на американських конструкціях замовчують і досі. А виникли вони тому, що в активній зоні перебували викривлені тепловиділяючі збірки, в тому числі, й російські ТВСА, що стояли поруч. Це й спричинило дрібні подряпини на сусідніх, менш жорстких американських конструкціях. Тепер в Україну прибули модернізовані паливні касети WestinghouseТВЗ-WR – решітки зробили більш жорсткими для того, щоб в разі чого вони витримали натиск, коли в активній зоні міститимуться викривлені ТВЗ. Сергій Божко обіцяє, що «після завершення дослідної експлуатації, якщо не буде проблем, поставки ядерного палива Westinghouse будуть здійснені й на інші блоки».

ПЕРСПЕКТИВА РОЗШИРЕННЯ

«Раніше була тотальна залежність від Росатома, а зараз ми диверсифікуємо постачання ядерного палива для АЕС», – заявив за день до нового 2015 року прем'єр Арсеній Яценюк, оприлюднивши пресі підписаний в Брюсселі контракт з Westinghouse про розширення поставок ядерного палива до 2020 року. Цілком очевидно, що це стане новим імпульсом для розвитку підписаного 2008-го року комерційного контракту між «Енергоатомом» та WestinghouseElectricSwedenAB, що передбачав протягом 2011–2015 років (а згодом пролонгований до 2020-го) забезпечувати паливом від 3-х до 6-ти реакторів типу ВВЕР-1000. Але проект штучно загальмували, і нині це неприйнятно з огляду на військову агресію з боку Росії. Адже сьогодні атомна галузь – найпотужніший форпост України.

Світовий досвід свідчить: ні в якому разі атомна енергетика держави не повинна залежати лише від одного постачальника. Для України – це питання енергетичної безпеки, адже нині 15 ядерних енергоблоків виробляють більше половини всієї електроенергії. На першому етапі на американському паливі мали працювати два енергоблоки на ЮУАЕС і один – на ЗАЕС. Згодом шість енергоблоків будуть використовувати паливо Westinghouse, а решту планували завантажувати російським паливом.

Южно-Українська АЕС

«НІХТО НЕ ВІРИВ В УСПІШНІСТЬ ПРОЕКТУ З WESTINGHOUSE...»

У коментарях «УК» головний інженер проекту Центру проектування активних зон НТЦ «Ядерно-паливний цикл» «Харківського фізико-технічного інституту» Акіф Абдулаєв, який від самого початку забезпечує експлуатацію американського палива на ЮУАЕС, високо оцінив його якість. «Ядерне паливо компанії Westinghouse за деякими характеристиками навіть краще, ніж російське. Це паливо може працювати в маневреному режимі, потужність енергоблоку в нічний період, коли потреба в електроенергії різко падає, можна розвантажувати на 75 відсотків. Крім того, у американського аналога вища ємність урану, що дозволяє оптимізувати, тобто, робити гнучкі паливні цикли – 12, 18 чи 24 місяці. Поки що використовуємо 12-місячний цикл роботи», – сказав Акіф Абдулаєв. До речі, російське паливо також намагалися зробити маневровим – відповідні роботи здійснювалися на Хмельницькій АЕС.

Варто нагадати, що в 1999 році у відповідності з міждержавною угодою між Україною та США був створений Центр проектування активних зон на базі Національного наукового центру «Харківський фізико-технічний інститут». У результаті коштом американської сторони Україна отримала науковоємні технології з проектування ядерного палива, активних зон реакторів, аналізу безпеки, ліцензування та використання ядерного палива. Це й стало початком Проекту «Кваліфікації ядерного палива для України», що реалізується відповідно до угоди між урядами України та США від 1999 року з метою диверсифікації поставок ядерного палива.

Протягом 2005–2010 років успішно здійснювалася дослідна експлуатація 6-ти американських збірок (протягом 4-х паливних компаній) на енергоблоці №3 ЮУАЕС, які працювали поруч з російськими касетами. В серпні 2009-го американці надали ще 42 паливні касети для третього блоку ЮУАЕС (уран придбала українська сторона), які згодом були повністю завантажені в реактор. Успішна співпраця завершилася підписанням вищезгаданого комерційного контракту-2008. В 2011 році вже на комерційних умовах американське паливо завантажили ще й на другий енергоблок ЮУАЕС. Дослідна експлуатація на двох блоках проходила досить успішно – там не спостерігалося розгерметизації палива.

Акіф Абдулаєв згадує: «Скажу чесно, коли проект розпочинали, ніхто не вірив, що паливо Westinghouse колись таки завантажать у російський реактор ВВЕР-1000, адже цей ринок був недоступним. Наприклад, американці привезли на ЮУАЕС гідравлічний стенд з метою виміряти гідравлічні характеристики російської паливної збірки – щоб забезпечити сумісність роботи американських та російських паливних збірок. Однак цей стенд простояв три місяці, але так і не дозволили поставити російську збірку для вимірювання її параметрів з метою почати проектування. Це було на початку проекту в 2000 році, і все це коштувало компанії Westinghouse приблизно $5 млн.

У результаті в 2003-му році проект практично був припинений, але згодом його відновили. Найскладніше було отримати достовірні дані про активну зону реактора. «В той час не лише від росіян, але й від «Енергоатома» неможливо було отримати офіційні дані, щоб компанія Westinghouse почала проектувати паливні касети. Зрозуміло, що ризик був високий, працювати було дуже складно», – каже Акіф Абдулаєв.

Тепер все позаду, дослідна експлуатація американського палива підтвердила успішність цього проекту. Створений Науковий центр у Харкові може аналізувати ядерне паливо будь-якого виробника. Це може знадобитися, якщо Україна захоче купувати паливо не лише в Росатомі, чи Westinghouse, але й у інших виробників.

 ДУМКИ З ПРИВОДУ

ПРОТИ ЄФРЕМОВА ПОРУШИЛИ СПРАВУ. ЩО ДАЛІ?

Ольга ДМИТРЕНКО

14 лютого, пізно ввечері, співробітники СБУ та Генпрокуратури нарешті заарештували колишнього лідера фракції Партії регіонів, колишнього голову Луганської ОДА Олександра Єфремова. Його похмура постать серед регіоналів – одна із найзловісніших і небезпечних для України та українців. Чи є кров на руках Єфремова – нехай шукають слідчі. Та його очевидний злочин – в цілеспрямованому нав'язуванні жителям Луганщини зневаги та ненависті до українства, його мови, історії, культури, героїв. Про наші національні святині Єфремов завжди говорив з огидою, і нехай би хтось у його вотчині спробував йому заперечити! Він старанно плекав холуїв для Путіна, і рік тому виплодки його звироднілої ненависті стали вбивати українських патріотів, зрадили Батьківщину, під російськими прапорами розгорнули терор в області, частину якої перейменували в «ЛНР». Тож «заслуга» О.Єфремова в розпалюванні міжнаціональної ворожнечі, акціях етноциду (в «ЛНР» сепаратисти катують і вбивають людей за українське слово), порушенні територіальної цілісності Української держави очевидна. Щоправда, поки що його підозрюють лише у скоєнні кримінальних злочинів, передбачених ч. 2 ст. 364 і ч. 2 ст. 366 Кримінального кодексу України, тобто зловживання службовим становищем за обтяжувальних обставин. Навряд чи під час слідства буде згадано, якою ціною дісталася йому Луганщина.

«Олександр Єфремов фактично «купив» у Кучми Луганську область, де володарював безроздільно, пише журналіст О.Торба у газеті «День». – Володарював ревно, жорстко… Кучма міг бути впевненим, що там, на далекому сході України, його влада спирається на надійного васала, який 99-го року допоміг організувати результати на виборах на користь тоді чинного президента.

Тоді ж, з кінця 90-х, Луганщина активно розпочала розвивати зв'язки з Росією. Якщо до того в Москву «на стрілки» регулярно їздили кримінальні авторитети, то при Єфремові до Білокам'яної «на поклон» вже вирушали представники офіційної влади області. Не помітити тенденцію зросійщення регіону було важко. Інтеграція з РФ відбувалася на всіх рівнях – від бізнесу до культурної сфери. Апофеозом економічного «братання» став проданий Росії завод «Луганськтепловоз» за ціною кількох составів. На теренах Луганщини відкрито розпочали діяльність проросійські організації – такі, як, наприклад, «Русское наследие» тощо. Регіон варився сам у собі, а його фактичний власник цілком відповідав ментальності Донбасу, й уже аксіоматичним став у народі сумний вислів «область разворовали».

Але пам'ять людська занадто коротка, й уже мало хто згадував під час сепаратистської вакханалії 2014 року, коли, зокрема, шахтарі кричали: «Беркут!» і «Росія!», що саме початок правління Єфремова відзначився побиттям «Беркутом» шахтарів і самопаленням одного з них. Із другого боку, така коротка пам'ять вкладається в розуміння ментальності краю, який вольним назвати важко. До 2014-го в пана Єфремова у своєму регіоні була підготовлена потужна вибухівка – проросійські настрої, які він сам і провокував, хоча завжди залишався начебто в тіні. На фронті медіа стояли: Віктор Тихонов, Валерій Голенко, Родіон Мірошник та інші «соратники» колишнього губернатора, які не приховували своєї проросійської позиції. Місцеві крупні бізнесмени, яким дали розвинутись за Єфремова, в короткий час збирали необхідну кількість масовки для «триколорних» пікетів і мітингів. Ставлення ж до подій на Майдані яскраво прозвучало з вуст тодішнього заступника губернатора Едуарда Лозовського, який в Facebook порадив «розібратися з натовпом в Києві, як Жуков у Одесі – з бандитами».

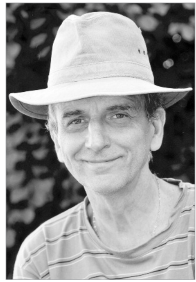
Суд вирішив затримати Олександра Єфремова під вартою на два місяці. Проте за декілька годин відпустив під заставу в 3,6 млн гривень. Чи стане його справа лише епізодом у діяльності новопризначеного Генпрокурора? Чи потримають під слідством і випустять, як відпустили за межі держави злочинців, які пограбували країну на мільярди доларів? Останнє може зіграти роль і у справі Єфремова. Навряд чи він зможе під пильним оком громадськості відкупитися, але в його можливостях – шантажувати вищих посадовців держави своєю поінформованістю, приміром, про те, хто і за які суми створив сприятливі умови для втечі Януковичу та його кампанії з бандитськими повадками. Між іншим, суму називають немалу – в три-чотири мільярди. Ну, і переговорники Єфремову, очевидно, відомі, як і ті, до кого навідувався Янукович по дорозі до Харкова, а далі – до Криму. Такі «знання» можуть стати переконливим аргументом у рішенні суду на користь Єфремова.

А може, не все так сумно в нашому домі… І арешт Єфремова нарешті покладе початок системній боротьбі проти фігур, діяльність яких реально загрожує самому існуванню Української держави. Будемо сподіватися: на відродження честі, совісті, справедливості.

ПАМ'ЯТЬ

«Я БЛУКАЮ СВІТАМИ, Я ЛЕЧУ МІЖ ЗІРКАМИ...»

У Національному музеї літератури України вшанували пам'ять поета-пісняра, прозаїка, радіожурналіста Ігоря Стратія (11.02.1957–9.12.2013).

Минув рік, як душа поета полинула у Всесвіт, так поетично ним оспіваний:

«Я блукаю світами,
Я лечу між зірками
По Чумацькому Шляху
На баскому коні.
Ангел мій білокрилий,
Повернутись несила…»

Голос провідного журналіста Національної радіокомпанії України, автора популярних радіопередач «Від суботи до суботи», «Веселий ярмарок» «Дійство» тощо звучав у радійному просторі майже 30 років. Ігор Романович готувався до ювілейного концерту своєї творчої праці, який мав відбутися у квітні 2014 року. Та раптова смерть на 56-му році обірвала життя талановитої людини. А було стільки творчих задумів! Нові пісні, оповідання, роман…

Поспілкуватися духовно з метром радіоефіру прийшли колеги, рідні, друзі, представники творчої еліти – художники, композитори, співаки, поети. З проникливим словом виступив відомий поет Андрій Демиденко:

– Працювати з Ігорем Стратієм у прямому ефірі – це надзвичайне задоволення. Людина тактовна, чуйна – він непомітно вів тему, надаючи можливість якнайбільше висловитися гостеві радіопередачі. Вирізнявся високим професіоналізмом (нагороджений медаллю «За високий професіоналізм» від Українського фонду культури) та винятковою скромністю.

«Це непомітна Велика людина, – сказав про колегу заслужений діяч мистецтв Степан Галябарда».

В пам'ять про поета-пісняра на вечорі співали його найкращі пісні: «Казковий сад» (муз. Геннадія Татарченка), «Ангел мій» (муз. Миколи Павліва), «Бажання» (муз. Геннадія Володька), «Кароока осінь» (муз. Юрія Васильківського) та багато інших. Вони часто звучать в ефірі Українського радіо, на концертах. Багато у його творчому доробку пісень ліричних. Адже поет був переконаний: любов – це найцінніший скарб на землі. Друзі, які багато років співпрацювали з Ігорем Стратієм, народні артисти України Віталій та Світлана Білоножки нагадали присутнім про цю істину піснею «Ціную любов» (вірші Андрія Демиденка, музика Олександра Злотника).

Зараз рідним і друзям так не вистачає любові та щирого теплого слова дорогої людини. Дружина Наталя Стратій присвятила коханому чоловікові свою пісню, і білі пелюстки «Лілеї» (музика В'ячеслава Бондарєва) голосом Ірини Родченко полинули до нього у безмежний Всесвіт…

– Хоч на серці «чорна лілея журби», – ділиться почуттями Наталя, – та пісні рідної людини допомагають нам жити. А ще нашу родину дуже підтримують Ігореві друзі, яким ми безмежно вдячні…

Пісні Ігоря Стратія проникливі, глибинні, в них кожен може прочитати і свою долю, яку пророкувала присутнім Зоряна Андросюк у пісні «Віщий сон» (музика В'ячеслава Корепанова), а піснею «Веснянка-полонянка» (музика Олександра Бурмицького) вона справді всіх захопила у полон.

Та в душі поета жила не тільки лірика. В радіоефірі, піснях і у житті він без зайвої метушні, послідовно втілював ідею української соборності, бо вона була його глибоким і незмінним переконанням. Так народилися пісні: «Берегиня і Мамай» (музика Олександра Швидкого), яку на вечорі заспівала заслужена артистка України Каріна Карасьова, а «Либідь» (музика Олександра Лісінчука) звучала у виконанні Олександра Косенка та низка інших творів героїко-патріотичної тематики. Своїм пророчим і звитяжним змістом серед інших вирізняється пісня «Сотник» (музика Олега Наконечного), написана наче про сьогоднішній день, тональність якої дуже виразно доніс глядачам співак Микола Сікора:

Ой не відав батько і не знала мати,
Що їхня дитина буде воювати.
………………………………………
Ой не відав батько і не знала мати,
Що так важко син їх буде помирати,
У своєму краї, від чужої кулі,
Ой, скількох героїв відкують зозулі…

Нагадаємо, що на пісню Ігоря Стратія «Зелен-отаман» (музика Юрія Ключникова), яку співає Ольга Ксьонз, кілька років тому знятий Юрієм Багрянцевим кліп, де в кадрі присутній і сам автор віршів.

– Працювати з Ігорем було надзвичайно цікаво і легко, – розповідає журналіст і ведуча телерадіокомпанії «Ера» Ольга Ксьонз. – Він неметушливий, доброзичливий, не дає «цінних вказівок», просто підкаже, де потрібно. Розповідав безліч гуморесок, цікавих бувальщин. Таким ми його й запам'ятали – усміхненим, життєлюбним.

Творчість Ігоря Стратія популяризує на його малій батьківщині (селище Борова, Київська область) народний аматорський гурт «Живиця» (художній керівник Наталія Шевченко), який співав «Казковий сад» (музика Геннадія Татарченка). Тому так доречно на вечорі пам'яті прозвучали слова:

Ти злетів, наче птах,
Стоголосо у світ.
Вільний помах крила
Серед щастя та бід.
А Казковий твій Сад
Розквіта на землі
Міріадами спалахів
У кожній світлій душі…

Наталя ШРАМЕНКО

ЛИСТИ З ОКУПОВАНОГО ДОНБАСУ

ГОРЛІВКА ПІСЛЯ «ПЕРЕМИР'Я».

Три дні пекла

Схоже, що після перемир'я, підписаного в мінському форматі, бойовики від міста залишать лише руїни.

Горлівка дуже швидко стає руїною. Після перемир'я, підписаного в мінському форматі, від мого міста залишається одні руїни. Такого не було навіть у липні-серпні, коли Збройні сили України штурмували Горлівку, а в місті всім заправляв російський ГРУшник Безлер.

Із вечора 11 лютого інтенсивність обстрілів міста різко збільшилась. І основна маса вогню надходила не від української армії, а від місцевих «захисників».

Подзвонив мій товариш по школі і розповів наступне: «Я знаю про факти оплати розрахунками за проведену «операцію» мінометникам, саме мерзенне, що в розрахунках присутні місцеві колоради. Про це можна почути вже навіть у чергах. Залпи по місту здійснюють як із «градів», так і мінометів... Спочатку приїздить вантажівка з мінометом і декілька хвилин стріляє в різні боки. Від'їздить. За тим лунає так звана «отвєтка», яку імітує «град», обов'язково по житлових будинках. Буває що подібне витворяють і з 82-міліметровим касетним мінометом 2Б9 «Васильок»... Вартість обстрілу стартувала від 3 тисяч гривень на розрахунок, по штуці на «продану душу»... Знаємо що наказ йшов від Боцмана. Говорять що він офіцер ГРУ Росії. А далі тарифи зростали, як і запити. Що характерно після обстрілу – відразу за декілька хвилин з'являлось російське телебачення. Їм потрібна картинка з жертвами...»

Від себе скажу, що йде «хвиля» повідомлень про те, що обстріл Горлівки 12–13 лютого, був здійснений саме росіянами. Хоча про провокацію свідчать дані місцевих, що бачили в Горлівці військових із українською символікою під охороною росіян. Але не полонених, бо мали зброю!

Ще 12 лютого явно готувалася провокація. На жаль, з містом лише частково проривається зв'язок «лайф», тому з'ясувати всю картину достовірно не вдається. Мій товариш, наприклад, стверджує, що 12 лютого в Калинівці били по орієнтирах – сигнальних ракетах із терикону шахти Калініна, били по мирних жителях навколишніх будинків.

«Нерви на межі, страшно лягати спати... А 13 лютого було дуже точне попадання в тій же Калинівці, район 62-ї школи – автошкола ДОСААФ, бокси, є жертви, зв'язку немає... Люди моляться в підвалах: «Боже, спаси і збережи нас!» Навіть ті, хто був переконаний, що обстрілюють Горлівку тільки ВСУ, прозріли, прозріли і місцеві деенерівці! У всіх районах були помічені мобільні групи на «уралах», «зілах», «газелях» із встановленими в кузовах мінометами. Під'їдуть, зупиняться, підготувалися, і відразу ж залп. Не встигло відгриміти як вони зібралися і вже змилися. Зрозуміти їх дії просто неможливо».

На Аксьонівці люди навіть почули переговори по рації. Якщо коротко, то відстрілявшись, командир доповідав комусь про те, що він з групою успішно відстрілявся, потім довго пояснював звідки й куди він стріляв, і куди повинна прилетіти «отвєтка». Він навіть не зважав на людей, що були поруч і чули перемовини. В кінці вирішили, що треба бити по напрямку 5-го кварталу...

Тим часом такі засвітки бувають рідко, бо народ виходити на вулицю боїться, тому загальної інформації про картину руйнувань в місті поки немає. Як і про реальну кількість жертв. До речі, людей із Вуглегірська вивезли в Горлівку під нові обстріли. Мабуть знову для картинки росіянам на телебачення.

А тим часом новини просто вражають. 13 лютого при артилерійському обстрілі Горлівки загинув співробітник Богоявленського кафедрального собору Сергій Лученко. В той день дуже постраждав центр, упало в район «Амстор-Фуршет». Два попадання в будівлю «Нової Січі», житловий будинок, кафе, і так далі.

У місцевих у той день було відчуття, що квартал хочуть зрівняти з землею. Життя висить на волосині, і все залежить від випадку. Частина ховаються в під'їздах, хто залишився в квартирах, хто в підвалах. Місію ОБСЄ жодного разу не бачили в Горлівці. Після так званих «обстрілів ЗСУ», жодного разу не проведено розслідування з належним підходом і залученням незалежних експертів, немає офіційних комісій, заяв, висновків. Зате зафіксовані групи «журналістів» російських каналів, що з'являються протягом кількох хвилин у зоні обстрілу. Але про це я вже писав.

Знаєте, що головне для горлівчан сьогодні? Головне завдання – знайти поліетиленову плівку, для «закриття вікон», оскільки немає скла і не буде. А те, що ще є, коштує дорого. Холод, хвороби. Медикаментів немає з осені. Практично всі кажуть, що, слава Богу, легко відбулися, живі, здорові, ну а щодо розбитих вікон – дай Бог, це буде найбільша жертва війни. Тим часом почались перебої з водою. Воду набирають, цівка вже ледве-ледве витікає з крану. Світло є поки що, але не скрізь. Магазини запрацювали, та в очах людей тваринний страх.

Говорив зі знайомим медиком, то він не ховав дійсний стан речей. Психози, неврози, неврастенії та, одне слово, всі хвороби від нервів. Все це косить людей гірше грипу.

Сергій Іванович, нарколог (ім'я та по батькові змінено – автор) каже: «Зір, слух, нюх пропадають, добре поки на час, а що буде з цими дітьми, людьми через роки... Відмовляють руки, ноги, «вимикається» мозок. Ліків немає, психологи не займаються, новини вбивають, вбивають так само, як і снаряди. Чим знімати стрес і стан постійної присутності страху і тривоги? Люди п'ють по-чорному, не просихаючи. Запій став звичною справою. Отруюються дуже часто неякісним алкоголем. Самогонка – основа життєдіяльності. П'ють навіть ті, хто раніше жодного разу за життя і не пробував. Особливо підлітки та жінки. Горлівка стає одним великим наркологічним диспансером…»

Микола МИКОЛАЄНКО,
інженер,
Горлівка – Донецьк
Радіо «Свобода»

ЗА ЗАСЛУГИ

НАГОРОДИ – ЗА ЖЕРТОВНІСТЬ І ЛЮБОВ ДО ВІТЧИЗНИ

14 лютого, в Храмі Різдва Христова, за ініціативою Патріарха УПЦ (КП) Філарета, архимандрита Кіріона відбулося нагородження бійців АТО, волонтерів, активних діячів Грузії та України медаллю «За жертовність і любов до України». Серед нагороджених – одна із засновників Альянсу Балто-Чорноморських Націй Тамар Шавладзе, Привітати нагороджених прийшло багато друзів, військових, Конгрес Українських Націоналістів, УНСО, волонтери, преса (Майдан-Прес-Центр, 1+1, Інтер, канал 112, Київ 1, Перший, TV і, фотографи та інші).

Фото Людмили Дубік, Євгенії Назаренко.

ТВОРЧІСТЬ НАШИХ ЧИТАЧІВ

Надія ЛЮДСЬКА

ГЕРОЯМ-ПАТРІОТАМ – СЛАВА!

В Донецькім аеропорту
Стоять стіною патріоти
І чинять неймовірний спротив
На стратегічному посту.
Нас захищаючи усіх,
Кров проливають відчайдухи.
За надзвичайну силу духу
Назвали «кіборгами» їх.
Життя віддаючи свої,
Вони рятують Україну.
І – переможуть! Неодмінно!
Бо люблять, як ніхто, її!
Вітчизни віддані сини!
Передусім для них – держава!
Героям-патріотам – Слава!
Еліта нації вони!

КАК ТЕЗКЕ ИЗ ДОНБАССА ЖИТЬ?

Скажи мне, Путин, – как ты мог
Без глаз оставить и без ног,
Без матери и без отца,
Володьку, – милого мальца?!

Ему – всего лишь десять лет.
Он больше не увидит свет.
Себя не сможет обслужить…
Ответь, – как дальше тезке жить?

Россия – сильная страна.
Но множить не должна она-
Сирот, убитых и калек…
Бог не простить твой смертный грех.

ПРЕЗИДЕНТУ РОССИИ

Владимир Путин! Не позорь отца, –
Ведь у него такое имя тоже…
Не лезь надменно, рьяно вон из кожи,
Чтоб убивать невинные сердца.
Владимир Путин! Вспомни мать свою.
Представь ее средь стариков Донбасса.
Прозрей быстрей: они — не биомасса!
Какой же дьявол в душу вполз твою?
Владимир Путин! У твоих детей
Целы пока и головы и ноги…
Останови увечья и тревоги!
Не будь исчадьем ада и смертей!
Могилы вырастают, как грибы.
И видит мир – виновен кто по сути…
Проснись,очнись, уймись, –
Владимир Путин!
Мы – украинцы! Не Кремля рабы.
2015 г.

Микола ВІРЧЕНКО

* * *

Путін хоче Україну
Знищити, катюга,
Самозванної Росії
Імперський бандюга.

Бо Росія без Вкраїни –
Це вже не Росія:
На просторах неосяжних
Це вже Московія.

Путін знищив незалежну
Чечню волелюбну,
І загнав її в Росію,
Криваву і згубну.

Він напав на Грузію свідомо
Напав як бандюга,
І Абхазію й Осетію
Відняв, як злодюга.

А сьогодні вражий Путін
Нищить Україну,
Бо її він ненавидить
Як вільну країну.
Він планує Україну
В Росію загнати,
Й до імперії навіки
Її приєднати.

Бо Росія без Вкраїни
Як така, загине
І як Римська імперія
В небуття полине.

І це добре розуміють
Путіна сатрапи,
Самозванної Росії –
Вірніше, кацапи.

*село Засупаївка,
Яготинського району,
Київської області*

Катерина ГЕРАСИМОВСЬКА, пенсіонерка

ЛИСТ ЗІ СХОДУ

Моя люба, кохана, єдина!
Прошу тебе лишень про одне:
Народи, народи мені сина,
В нім продовження буде моє.

Я воюю за нього й за тебе,
За ненароджених ще і живих,
За наш прапор із кольором неба,
За народ, за Вкраїну, за всіх.

Я тобі обіцяю, єдина,
Повернутись додому живим,
Пригорнути тебе й свого сина
І назавжди лишитися з ним.

Ми усім обіцяєм і вірим,
О настане той день і той час,
Коли підуть від нас бузувіри
І залишать наш рідний Донбас.

І очистимо ми Україну
Від усіх, від усіх ворогів.
Я живим повернусь, не загину.
Бо на мене чекатиме син!

p.s.
Наші рідні, кохані, єдині!
Молим Бога щоночі й щодня:
Повертайтесь додому живими,
Бо чекає вас вдома рідня.

Бо чекає вас вся Україна,
І чекає вас всенький народ,
Повертайтесь додому живими
До рідні, до жінок і діток!

ПРО МОСКАЛЯ

Щоб мати все, що тільки є у світі:
Газ, нафту, злото й чорнозем,
І в неймовірних злиднях жити –
То треба бути москалем.

Постійно ворога шукати
І зазіхати на чуже,
Самим собі не дати ради –
То треба бути москалем.

Щоб так принизливо брехати
Усьому світу, всім і вся,
Цинічно руки потискати –
То треба бути москалем.

Як би ти, Боже, не вдивлявся,
Росію видно ще здаля,
Мабуть, ти дуже помилився,
Коли створив нам москаля.

То, може виправиш помилку,
Щоб було видно все здаля,
На тлі Землі велику дірку
Щоб не було там москаля.

Нехай би канув він у лету,
І не здригнулася б земля,
Відкрився б світу шлях до злету,
але уже без москаля.

м. Київ

ШЕВЧЕНКОВЕ СЛОВО

«ОБНІМІТЬСЯ Ж, БРАТИ МОЇ!..»

10 лютого у м. Києві гаряче слово Українського Пророка проголосили актори-патріоти Театру української традиції «Дзеркало» для поранених бійців, які проходять лікування в клінічній лікарні №11, розташованій в Дніпровському районі столиці.

Ця благодійна вистава «Сон Кобзаря» була організована спільно з Конгресом Українських Націоналістів. Режисер-постановник видовища – Дмитро Сторчоус – майстерно поєднав геніальну поезію Тараса Шевченка із буремними подіями Майдану і Вітчизняної війни України з московськими окупантами. Це було особливо зворушливо, оскільки учасники Революції Гідності і військових дій на сході перебували серед глядачів. Голова осередку КУН у Дніпровському районі м. Києва, Заслужений діяч мистецтв України і директор театру Володимир Петранюк звернувся до глядачів словами Тараса Шевченка:

*«Свою Україну любіть,
Любіть її во время люте
В остатню тяжкую минуту
За неї Господа моліть!..»*

Тим сильнішими були ці невмирущі рядки, коли на підтвердження правдивості цього заклику постали драматичні епізоди у виконанні актрис Людмили Зінченко, Ліани Книгницької-Марковської і Анни Коваленко. Насправді несамовита акторська гра і енергетика цих дівчат при партнерській підтримці акторів Олексія Кучинського і Олега Романченка накреслили на скромному сценічному просторі шпитальної світлиці яскравий візерунок прекрасної і трагічної України. Поранені бійці – герої і медичний персонал, хворі пацієнти, технічні працівники – усі однодушно хвилювалися і раділи разом з персонажами Шевченківського сну. Бурхливі оплески стали найкращою нагородою благодійній виставі Театру «Дзеркало».

Приємною несподіванкою стали для глядачів і скромні презенти, які вручили глядачам Голова міської організації Конгресу Юрій Шепетюк разом з активістом Василем Овчаруком. Вони подарували бійцям книжки професора історії Київського університету Володимира Сергійчука «Соборна пам'ять України» та листівки з зображенням «Дерева життя». Актор Олег Романченко, в образі Тараса Шевченка завершив видовище символічним текстом Кобзаря:

*«І світ ясний, невечірній
Тихо засіяє...
Обніміться ж, брати мої,
Молю вас, благаю!»*

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	**Правильно**
Далі від соблазна…	Далі від спокуси (гріха)…
Сполохом тривоги прозвучав…	Тривожно прозвучав…
У стислий строк…	У стислі строки…
У дитини сильна тошнота…	Дитину дуже нудить…
Транжирка…	Марнотратниця (марнотратка)…
Обездолений народ…	Знедолений народ…
Початкова точка…	Вихідна точка…
Рівнозначний зі смертним присудом…	Рівнозначний смертному присудові…
Стійка погода…	Стала погода…
Холостяцьке життя…	Парубоцьке життя…
Купляти зошити…	Купувати зошити…
Куролесити…	Колобродити…
Перетворити в жарт…	Обернути на жарт…
Перехопити взайми…	Позичити…
Першить у горлі…	Дере в горлі…
Дух захватило…	Дух захопило (перехопило, затамувало)…
Не оправдано розкуті дії призвели до поразки…	Невиправдано розкуті дії призвели до поразки…
Повісив голову…	Похнюпився (схилив голову)…
Поминай як звали…	Шукай вітру в полі (згадуй лиш як звали)…
Звідтам…	Звідти…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен», «Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання», «Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів», «Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити за тел.: (044)353-19-77, моб.: (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **voloschak@yandex.ru**

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор
Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія
Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001,
вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ;
тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36,
м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво:
Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано
у комп'ютерно-видавничому центрі
Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9